

KLOPJACHT

JAMES PATTERSON BIJ UITGEVERIJ CARGO

Alex Cross

Slaap kindje, slaap
Tweestrijd
Cross Country
Ik, Alex Cross
Cross Fire
Kill Alex Cross
Ren, Alex Cross
Erewoord, Alex Cross
Doodswens
Gerechtigheid
Over de grens
De zaak tegen Alex Cross
Hinderlaag
Dubbelspel

The Women's Murder Club

Zevende hemel
Achtste bekentenis
Het negende oordeel
Het tiende jaar
Het elfde uur
De twaalfde van nooit
Het dertiende ongeluk
De veertiende leugen
De vijftiende affaire
De zestiende verleiding

Overige titels

De affaire
Je bent gewaarschuwd
Bikini
Partnerruil
Ooggetuige
Moordweekend
Hitte
Honeymoon
Minnares
Bekentenis van een moordgedachte
Onzichtbaar
Zoo
Moordhuis
Moordspel
48 uur
De villa
De perfecte moord

James Patterson

Klopjacht

Vertaald door Waldemar Noë

2022

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2021 James Patterson

Copyright Nederlandse vertaling © 2022 Waldemar Noë

Oorspronkelijke titel *Fear No Evil*

Oorspronkelijke uitgever Little, Brown and Company, New York

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Shutterstock

Foto auteur Deborah Feingold

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk GGP Media, Pößneck

ISBN 978 94 031 7960 5

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (fsc®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

Washington, D.C.

Eind juni

Matthew Butler hield zijn hoofd scheef terwijl hij de forse blondine in het licht van de felle fluorescerende lampen bestudeerde. Ze was geboeid en vastgebonden aan een zware eiken stoel die met schroeven in de betonnen vloer vastzat.

Als de vrouw voor haar lot vreesde, liet ze daar weinig van merken. Haar yoga-outfit leek alles te zeggen over haar gemoedstoestand. Geen spoortje zweet op haar voorhoofd. Onder haar flanellen hoody ging haar borstkas rustig en regelmatig op en neer, elke ademhaling leek uitgebalanceerd. Haar schouders waren ontspannen en de blik in haar ogen was zacht.

Butler trok de riem van zijn schouderholster recht.

‘Ik weet dat ze je getraind hebben op dit soort dingen,’ zei hij met een stem waar een gering spoor van een plattelandsaccent in was te horen. ‘Maar die training zal bij mij niet werken, Catherine. Dat is nog nooit gebeurd.’

Butler was een kalende, fitte man met een haakneus en handen als kolenschoppen. Hij droeg een donkerblauw poloshirt, een zwarte denim broek en Nikes. Hij sloeg zijn dikke onderarmen over elkaar toen ze hem een glimlach met een stel glanzend witte tanden toezond.

‘Wie je ook bent, ze zullen je afmaken,’ zei Catherine Hingham. ‘Als ze erachter komen dat...’

Butler onderbrak haar. ‘Weet je, Catherine, in mijn lange

loopbaan als professional ben ik er plezier in gaan krijgen om binnen te dringen in het hart en de geest van een ander. Het is een delicaat proces, want ik heb ontdekt dat het hart en de geest onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden, het één vormt de sleutel tot de ander.'

'De CIA zal je verpletteren,' zei Hingham, die Butlers gezicht bestudeerde alsof ze zich elk lijntje wilde herinneren.

'Je agenten zullen je vandaag niet helpen,' zei Butler, die naar een pen en een stapeltje papier op de tafel voor haar gebarde. 'Vertel me de waarheid, dan kunnen we allemaal verder met ons leven.'

'Ik zeg het nogmaals, je hebt geen rechtsbevoegdheid over mij.'

Butler grinnikte en wees de kamer rond. 'O, maar hier geldt dat niet, hoor.'

'Dan wil ik een advocaat hebben.'

'Natuurlijk wil je dat,' zei hij ernstig. 'Maar we hebben het hier over een serieuze bedreiging van onze nationale veiligheid, Catherine. En er zullen wat regels overtreden moeten worden om die bedreiging te verijdelen.'

'Ik vorm geen bedreiging voor de nationale veiligheid,' zei ze op vlakke toon. 'Ik werk voor de Central Intelligence Agency, en heb de hoogste bevoegdheden om de vrijheid van mijn land te waarborgen. Daar valt ook jouw vrijheid onder.'

'Daarom is het ook zo vreemd dat je dit verraad hebt gepleegd, Catherine.'

Haar gezicht kleurde rood en ze probeerde op haar stoel te verschuiven. 'Ik ben geen verrader.'

Butler deed een stap in haar richting. 'O nee? We weten van de Malediven.'

Hingham knipperde met haar ogen, er verscheen een frons op haar voorhoofd. 'De Malediven? Je bedoelt die eilanden in de Indische Oceaan?'

‘Precies.’

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt. Ik ben nooit op de Malediven geweest. Ik ben zelfs nog nooit in India geweest.’

‘Nee?’

‘Nooit. Je kunt het aan mijn superieuren vragen.’

‘Misschien ga ik dat ook nog wel doen,’ zei Butler, die een volgende stap in haar richting deed. Hij stak zijn arm uit en streek over de rug van haar linkerhand voordat hij zijn vingers langs haar trouwring en bescheiden verlovingsring liet glijden. ‘Weet hij het? Je echtgenoot?’

‘Dat ik voor de CIA werk? Ja, maar hij heeft er geen idee van wat mijn werk inhoudt. Dat zijn de regels. En daar houden we ons aan.’

Butler zuchtte en nam haar linkerpink voorzichtig in zijn eeltige hand, zijn duim aan de bovenkant.

‘Weet je wat de beste manier is om de verbinding tussen het lichaam en de geest – en dus ook het hart – te onderbreken?’

‘Nee,’ zei ze.

‘Pijn,’ zei Butler. Hij greep haar pink stevig vast en drukte zijn duim krachtig naar beneden tot hij het bot hoorde breken.

Catherine Hingham schreeuwde het uit van de pijn en trok aan de touwen waarmee ze aan de stoel was vastgebonden. ‘Dit kun je niet maken!’ riep ze. ‘We zijn hier in de Verenigde Staten en ik ben een gediplomeerde agent van de...’

Butler brak haar ringvinger, en wachtte daarna tot het schreeuwen en huilen was opgehouden.

‘Je hebt nog acht vingers over, Catherine,’ zei Butler kalm. ‘Ik breek ze allemaal, en als je me dan nog niet vertelt wat ik wil weten, laat ik je vijfjarige dochter hierheen brengen om haar kleine vingertjes één voor één te breken. Net zo lang tot je met een bekentenis komt.’

De CIA-agent keek hem vol walging en afschuw aan. ‘Emily heeft een hersenbeschadiging.’

‘Dat weet ik.’

‘Dat ga je niet doen. Dat is... monsterlijk.’

‘Klopt,’ zei hij en hij zuchtte weer. ‘En toch, Catherine, omdat er zoveel op het spel staat zal ik de vingers van je kleine meisje moeten breken. Maar alleen als jij me ertoe dwingt.’

De CIA-agent bleef hem een lang moment aankijken. Hij keek met een vlakke blik terug tot haar onderlip begon te trillen en ze haar hoofd liet zakken.

‘De kosten,’ fluisterde ze hees. ‘Je hebt geen idee wat een kind als Em...’ Ze barstte in snikken uit.

‘Het hart wint het weer,’ zei Butler. Hij schoof haar het stapeltje lege A4’tjes toe. ‘Begin maar te schrijven. De Malediven. De bankrekeningnummers. De namen die erbij horen. Alles.’

Catherine Hingham was inmiddels genoeg gekalmeerd om naar hem op te kijken. 'Ik wil getuigenbescherming.'

'Ik zal zien wat ik kan doen,' zei Butler, die haar de pen aanreikte. 'En nu schrijven.'

De CIA-agent stak haar trillende en geboeide handen uit en pakte de pen aan. 'Alsjeblieft,' zei ze, 'mijn gezin hoeft niet te weten wat er gebeurt als...'

'Schrijf,' zei hij resoluut. 'En dan zal ik zien wat ik kan doen.'

Met tegenzin begon ze namen, adressen, bankrekeningnummers en nog andere dingen op te schrijven. Toen ze aan het tweede A4'tje begon, had Butler genoeg gezien om tevreden te zijn.

Hij liep achter haar langs en knikte naar een kleine camera die hoog in de hoek van de kamer hing.

Een gruisige mannenstem klonk door het oortje dat Butler in zijn linkeroor droeg. 'Hm. Goed gedaan. Je kunt het verhoor beëindigen en een rapportage schrijven als we alle informatie hebben.'

Butler knikte en ging voor Catherine Hingham staan. Ze legde de pen neer en schoof hem de twee beschreven vellen toe.

'Dit is het,' zei ze met hese stem. 'Alles wat ik weet.'

'Dat lijkt me sterk,' zei Butler terwijl hij het bovenste A4'tje met de nagel van zijn wijsvinger opwipte om te zien wat er op het tweede blad stond. 'Maar voor dit moment is het genoeg. Het zal onze onderhandelingspositie versterken. Was dat nou zo moeilijk, Catherine?' Ze ontspande enigszins en zei: 'Oké, ik heb je gegeven wat je wilde hebben. Dan mag er nu een dokter voor mijn hand komen. En ik wil getuigenbescherming.'

Met de nagel van zijn wijsvinger schoot Butler de papieren naar de verre hoek van de tafel. 'Je bent een slimme vrouw, Catherine. Academisch gevormd. Yale, als ik het me goed herinner. Maar je zou de geschiedenis van ons land beter moeten

kennen. We beschermen geen verraders in de Verenigde Staten van Amerika. Sinds Benedict Arnold hebben ze allemaal de prijs moeten betalen. En dat ga jij nu ook doen.'

De CIA-agent keek eerst verward en daarna ontzet terwijl Butler een stap achteruit deed en een klein pistool met een geluiddemper uit zijn schouderholster trok.

'Nee, alsjeblieft, mijn kinderen zijn...' wist ze nog uit te brengen voordat hij richtte en haar tussen de ogen schoot.

3

Vanaf het moment dat ik hem als tienjarige ontmoette, was mijn beste vriend en langdurige partner bij DC Metro Police John Sampson rustig, stoïcijns en observerend geweest. Sinds zijn vrouw Billie was overleden was hij nog gereserveerder geworden en tobde hij vaak in stilte. Ik wist dat hij nog steeds met zijn verdriet worstelde.

Maar op die ochtend eind juni gedroeg Big John zich zo uitgelaten als een kind dat voor de ingang van Disneyland stond toen hij rond stuitte in mijn voorkamer, waar we alle spullen hadden uitgesteld voor een tocht die al jaren in de planning zat.

‘Denk je dat we een grizzlybeer zullen zien?’ vroeg Sampson grijnzend.

‘Ik hoop van niet,’ zei ik. ‘In elk geval niet van dichtbij.’

‘Ze zijn daar absoluut. En wolven.’

‘En herten, elanden en forellen,’ zei ik. ‘Ik heb de brochure ook gelezen.’

Nana Mama, mijn grootmoeder van in de negentig, verscheen handenwringend in de kamer en zei bezorgd: ‘Hoorde ik je nu grizzlyberen zeggen?’

Sampson kon zijn opwinding niet verbergen. ‘Nana, de Bob Marshall Wilderness heeft een van de dichtste concentraties van grizzly’s in het land. Maar maak je geen zorgen, we krijgen spuitbussen en geweren mee. En camera’s.’

‘Ik snap niet waarom jullie geen veiliger plek hebben uitgekozen voor je mannenuitje.’

‘Als het veiliger was, dan was het geen mannenuitje meer,’ zei ik. ‘Er moet een uitdaging zijn.’

‘Dan ben ik maar blij dat ik een oude vrouw ben. Het ontbijt is over vijf minuten klaar.’ Nana Mama draaide zich om en schuifelde hoofdschuddend terug de keuken in.

‘Checklist?’ zei Sampson.

‘Ik ben er klaar voor.’

We checkten alle spullen die we nodig dachten te hebben voor onze tocht, die begon met een paardenrit van zesenvier-tig kilometer door de Bob Marshall Wilderness – een van de laatste ongerepte natuurgebieden van ons land – waarna we aan een vijfdaagse boottocht op de South Fork van de Flathead River zouden beginnen. Een medewerker van de evenementenorganisatie zou ons opwachten met een rubberboot, tenten, voedsel en opbergmateriaal dat tegen beren was bestand. Voor de rest van onze spullen namen we waterdichte tassen mee.

We hadden kunnen kiezen voor een volledig begeleide tocht, maar Sampson wilde graag dat we het alleen zouden doen, waar ik na enige overweging mee had ingestemd. Zes dagen in het achterland van Montana zou Big John genoeg gelegenheid geven om zich open te stellen en te praten, wat een cruciaal onderdeel is van rouwverwerking.

‘Wat vindt Willow van onze tocht?’ vroeg ik.

Sampson glimlachte. ‘Dat van die grizzlyberen bevalt haar net zomin als Nana, maar verder weet ze dat het me gelukkig zal maken.’

‘Die kleine meid van jou is altijd al vroegwijs geweest.’

‘Klopt. Is Bree blij met haar nieuwe baan?’

Ik dacht aan mijn slimme, knappe, onafhankelijke vrouw en zei: ‘Ze vindt het heerlijk en is al vroeg naar haar kantoor vertrokken. Er is sprake van een mogelijk werkverband in Parijs.’

‘Parijs! Wat kan een nieuwe baan toch veel schelen.’

‘Zeker weten. Het is alsof hij voor haar is gemaakt.’

‘Misschien is het ook wel wat voor ons, recherchewerk in de privésector...’

‘Het betaalt in elk geval beter.’

Voordat hij kon antwoorden stak Jannie, mijn zeventienjarige dochter, haar hoofd om de deur en zei: ‘Nana zegt dat je eieren koud worden.’

Ik legde mijn rugzak terug en liep naar de keuken, waar ik mijn jongste zoon Ali aan tafel aantrof, hij had zijn eieren al bijna op.

‘Goeiemorgen, zonnestraaltje,’ zei ik terwijl ik hem een knuffel gaf. Hij negeerde me dus ik kietelde hem.

‘Niet doen, pap!’ riep hij lachend uit. ‘Waarom kan ik niet met jullie mee?’ liet hij er meteen smekend op volgen.

‘Omdat je nog een kind bent en we niet weten wat ons te wachten staat.’

‘Maar wat jullie kunnen kan ik ook,’ hield hij vol.

‘Ali, laat je vader en ik het eerst maar eens verkennen dit jaar,’ zei Sampson. ‘Als we denken dat het ook iets voor jou is, dan nemen we je de volgende keer mee. Oké?’

Ali trok een gezicht en haalde zijn schouders op. ‘Oké. Wanneer vertrekken jullie?’

‘Zodra we...’

Mijn mobiel begon te rinkelen, tegelijkertijd begon Sampsons telefoon te tingelen.

‘Nee,’ protesteerde John. ‘Niet opnemen, Alex. We zouden al vertrokken moeten zijn!’

Maar toen ik de naam op het scherm zag staan wist ik al hoe laat het was. ‘Hoofdcommissaris Dennison,’ zei ik. ‘John Sampson en ik staan net op het punt om op een korte vakantie te gaan.’

‘Zeg die maar af,’ zei de commissaris van het Metro DC Police Department. ‘We hebben een dode vrouw, door het hoofd

geschoten en in de garage onder het International Spy Museum op L'Enfant Plaza gedumpt. Op haar ID staat dat...'

'Met alle respect, commissaris, maar we hebben deze tocht al maanden...'

'Dat kan me niets schelen, Cross,' snauwde hij. 'Op haar ID staat dat ze van de CIA is. Als je je contract bij Metro wilt blijven houden, kun je maar beter hierheen komen. En Sampson kan je maar beter vergezellen als hij zijn baan niet wil kwijtraken.'

Ik keek een moment naar het plafond, wierp een blik op John en schudde mijn hoofd.

'Oké, hoofdcommissaris, we komen eraan.'

Tenth Avenue loopt onder L'Enfant Plaza door met een afslag naar een parkeergarage voor bezoekers en abonneenthouders. Het slachtoffer, een grote blondine van achter in de dertig met een schotwond in haar voorhoofd, zat rechtop in een hoek op het derde niveau voor abonneenthouders.

Om haar hals hing een bordje waar VERRADER op stond.

'Iemand moet gezien hebben dat ze hier is neergezet,' zei ik. 'De camera's hebben het in elk geval gezien.'

Sampson knikte. 'Misschien dat we onze vlucht van morgenochtend toch nog kunnen halen.'

Valerie Jackson, een agent van Metro, liep naar ons toe met een rol geel politielint in haar handen. Het bleek dat de directrice van het Spy Museum het slachtoffer vanochtend vroeg had ontdekt.

'Heeft ze een CIA-pasje?' vroeg Sampson.

'Ja, met haar foto en alles. Het ligt nog op haar schoot. Catherine Hingham van de CIA.'

We trokken blauwe overschoenen en latexhandschoenen aan voordat we naar de dode vrouw liepen, die eruitzag als een huisvrouw die na haar yogales op weg was naar een lunchafspraak. We zagen hoe heftig de uitgangswond was, en hoe weinig bloed er naast of achter haar lag.

'Ze is hierheen gebracht,' zei Sampson.

'Dat is precies wat ik ook net wilde zeggen,' zei ik. 'Ze is ergens anders doodgeschoten, enigszins schoongemaakt en hier neergezet om een boodschap af te geven.'

‘Aan wie?’

‘Andere verraders?’

We zagen twee zwarte Suburbans het derde niveau oprijden en parkeren.

‘Wie heeft hen erdoor gelaten, verdomme?’ zei agent Jackson, die meteen naar de auto’s toe liep. Zes mannen en vrouwen in zwarte windbrekers stapten uit. Een arrogant overkomende man met achterovergekamd blond haar liep recht op het politielint af en dook eronderdoor. Toen agent Jackson hem de pas af wilde snijden hield hij een ID op en passeerde haar.

‘Dean Weaver, rechercheurs,’ zei hij. ‘Central Intelligence Agency.’

‘CIA?’ zei Sampson, die met zijn volle 2,05 meter voor de man ging staan.

‘Mooi, je bent niet doof en de Engelse taal machtig,’ zei Weaver, die zijn ID ophield. ‘We nemen vanaf nu het onderzoek over. Ik wil al het bewijsmateriaal hebben dat hier is aangetroffen. En ik verzoek jullie vriendelijk om te vertrekken.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Vergeet het maar. Volgens de federale wet mag de CIA geen onderzoeken in de Verenigde Staten leiden, dus ik vraag jullie om mijn plaats delict te verlaten.’

‘En wie ben jij?’

‘Doctor Alex Cross, consultant Moordzaken voor het Metro PD en de FBI. En als jullie niet vertrekken bel ik een van mijn contactpersonen, leidinggevende Special Agent Ned Mahoney van de FBI, die jullie graag zal willen uitleggen welke bevoegdheden jullie in het binnenland hebben.’

De CIA-agent stond op het punt om te ontploffen, maar hij wist zich te beheersen. ‘Catherine Hingham is – was – een van ons, doctor Cross,’ zei hij met gebalde vuisten. ‘Kan ik haar dan tenminste identificeren?’

‘Nadat je me hebt verteld hoe jullie dit zo snel wisten.’

‘Dat kan ik niet zeggen. Het ligt nogal... gecompliceerd.’

Sampson glimlachte. ‘Zo gaat het er toch altijd aan toe in de spionnenwereld?’

De CIA-agent zuchtte. ‘Je weet niet waar je het over hebt.’

‘Laat hem kijken, John,’ zei ik. Sampson deed een stap opzij zodat Weaver dichterbij kon komen.

Weaver liet zijn schouders hangen en bleef een paar minuten mistroostig naar het slachtoffer kijken. ‘Ja, dat is Catherine,’ zei hij terwijl hij zich omdraaide. ‘En het kan me niets schelen wat er op dat bordje staat. Ze was geen verrader.’

‘Goed dat we het weten,’ zei Sampson. ‘Maar toch moeten we jullie vragen om deze plek te verlaten.’

‘Willen jullie dan niets over haar weten?’ vroeg Weaver.

‘Ik dacht dat jullie nooit iets loslieten over je bezigheden.’

‘Gewoonlijk niet, nee. Maar dit is iets anders.’

Toni Alston, een van de forensisch patholoog-anatomen van Metro PD arriveerde samen met twee leden van de technische recherche. De laatste twee begonnen de directe omgeving te fotograferen terwijl we toehoorden hoe de CIA-agent het slachtoffer omschreef als een van de slimste, toegewijdste agenten met wie hij ooit had gewerkt.

‘Agent?’ zei ik. ‘Ze ziet eruit als een...’

‘...huisvrouw, of een schooljuf,’ vulde Weaver aan. ‘Dat was het punt. Twee van haar vele vermommingen.’

Volgens Weaver sprak Catharine Hingham vloeiend vijf talen en had ze meegewerkt aan een scala van diep verborgen undercoveroperaties. Ondertussen voedde ze twee kinderen op, van wie er een met een cerebrale parese was geboren.

‘De meeste moeders zouden direct uit de actieve dienst zijn gestapt,’ zei Weaver. ‘Maar Catharines echtgenoot is logopedist en was beduidend gekwalificeerder dan Emily’s aanvankelijke specialist. Weet hij het al?’

‘Niet dat we weten,’ zei Sampson. ‘En we zouden het fijn vinden als wij hem het nieuws kunnen vertellen.’

‘Waar dént hij dat ze is?’

De CIA-agent keek me waardierend aan. ‘Op een training in Los Angeles.’

‘En waar was ze in werkelijkheid?’

‘Tot eergisteren was ze in Mexico, in Nogales.’

‘En wat deed ze daar?’

Hij hief zijn handen. ‘Dat is iets wat ik niet met jullie kan bespreken.’

‘Maar je noemde Nogales,’ zei ik, ‘dus waar moeten we dan aan denken?’

‘Denk maar niets. Haar missie was cruciaal voor de nationale veiligheid, en daar laat ik het bij, anders riskeer ik een gevangenisstraf.’ Hij viste een kaartje uit zijn portefeuille. ‘Maar je kunt me altijd bellen als je nog verdere vragen hebt, dag en nacht, en als ik je iets kan vertellen, dan zal ik dat doen.’

‘Hoorde ze bij jou?’ vroeg ik terwijl ik het kaartje aannam. ‘Zat ze in jouw team, zoals die anderen daar bij de Suburbans?’

Weaver hield zijn hoofd scheef. ‘Goed gezien, doctor Cross. Ja, Catherine hoorde bij mij, en ze is samen met een paar van die agenten die daar staan bij de CIA begonnen. We waren een team.’

‘Waren jij of leden van je team ook in Nogales?’ vroeg Sampson.

Zijn blik schoot even heen en weer. ‘Nee. Was dat maar zo, maar Catherine wilde dit in haar eentje doen.’

‘Was ze chantabel? Financieel? Ideologisch?’ vroeg ik.

‘Nee!’ zei Weaver vinnig. ‘Absoluut niet. Catherine was... een van die goeie mensen die...’

‘Doctor Cross?’ onderbrak Toni Alston ons.

‘Sorry,’ zei ik en ik liep naar de lijkschouwer toe.

Alston vertelde me dat ze uit haar eerste onderzoek kon concluderen dat Hingham zo’n zesendertig uur geleden was overleden aan één klein kaliber pistoolschot in het hoofd. En dat haar linkerpink en -ringvinger waren gebroken.

‘Marteling?’ vroeg ik.

‘Mogelijk. Het moet pijnlijk zijn geweest. Tot nu toe heb ik verder geen bijzonderheden gezien,’ zei Alston. ‘We zullen meer weten als ze in het lab is onderzocht. En dit heb ik in de binnenzak van haar hoody gevonden.’

Ze overhandigde me een bewijszak waar een witte envelop in zat. Met grote letters stond er in felrood BEKENTENIS op geprint.

Het woord stond er zo duidelijk op dat Weaver het van zes meter afstand kon lezen. ‘Bekentenis?’ zei hij terwijl hij naar ons toe liep. ‘Die wil ik nu lezen.’

Deze keer ging ik voor hem staan, als een verdedigende basketballer stond ik met licht gespreide armen voor hem. ‘Meneer Weaver, dat gaat niet gebeuren zonder een vrijstelling van het ministerie van Justitie,’ zei ik. ‘Zowel jij als ik kan niets ondernemen zonder zo’n verklaring. En nu moet je de plaats delict verlaten, of ik laat jullie verwijderen.’

De CIA-agent wilde me eigenlijk te lijf gaan, ik zag het in zijn ogen en aan zijn gespannen spieren. Maar hij wist zich te beheersen. Hij knikte en zei: ‘Dat was ik net van plan te doen.’

Weaver liep terug, hij droeg de rest van zijn team op om in te stappen en de Suburbans vertrokken.

Net toen ik wilde voorstellen om eens naar de beveiligingsbeelden van de parkeergarage te kijken voelde ik in mijn zak mijn telefoon zoemen.

Nadat ik de tekst op het scherm had gelezen was ik meteen op mijn hoede. Ik keek om me heen en naar de oprit waarover de Suburbans waren weggereden.

‘Alex?’ zei Sampson.

Ik stak mijn wijsvinger op en las de woorden nog eens.

WAT EEN PRACHTIGE OCHTEND, DR. C. HET IS ALWEER EEN TIJDJE TERUG, HÈ? IK BEN DE LAATSTE DAGEN DRUK BEZIG GEWEEST MET JULLIE. BREE HEEFT METRO PD DE RUG TOEGEKEERD. SPANNEND! JANNIE BEGINT BINNENKORT AAN HAAR EINDEXAMENJAAR. DAMON DOET HET GOED OP DAVIDSON COLLEGE. ALI IS NOG STEEDS EEN KLEINE SPEURNEUS. EN JIJ ZIT OP DIE ZAAK VAN DE VERRADER IN DE PARKEERGARAGE. TJEE, IK HOEF MAAR EVEN NIET OP TE LETTEN, ALEX CROSS, EN JE HELE LEVEN IS ALWEER VERANDERD – M

6

Aan de overkant van de Potomac River, in een kantoortoren in Arlington, klopte Bree Stone op de deur van een vergaderkamer en liep naar binnen. Vijf mensen zaten aan een tafel op haar te wachten. Vier vrouwen, twee van achter in de twintig en twee die in de veertig waren, allemaal zakelijk gekleed. De enige man had zilverkleurig haar, een knap en verweerd gezicht, en was onberispelijk gekleed in een donkerblauw maatpak en een gesteven wit overhemd met een rode stropdas met turkooizen stipjes erop.

Hij stond op om haar de hand te schudden. ‘Bree Stone,’ zei hij met een Brits accent. ‘Wat fijn om je eindelijk eens te kunnen ontmoeten.’

‘Desmond Slattery,’ zei ze glimlachend. ‘Wanneer ben je hier aangekomen?’

‘Ik heb op Heathrow de nachtvlucht genomen.’

‘Dat is je niet aan te zien, zo fris als je eruitziet.’

‘Ja, ik heb een reputatie hoog te houden,’ antwoordde hij en grinnikte.

‘Je kunt zitten waar je wilt, Bree,’ zei de tengere brunette van in de veertig die aan het hoofd van de tafel zat.

Elena Martin, oprichter en directeur van Bluestone Group, was een van de slimste vrouwen die Bree ooit had ontmoet, een superdynamo die met vijf uur slaap per nacht toe kon. Als voormalig analist en researcher bij de militaire inlichtingendienst bleek Martin ook talent en visie voor het ondernemerschap te hebben. Na haar militaire carrière bouwde ze

Bluestone in korte tijd uit tot een van de toonaangevendste privébeveiligingsbedrijven van het land. Dit wist ze te bereiken door een agressief wervingsbeleid te voeren en gerespecteerde professionals uit de politiewereld binnen te halen, mensen als Bree dus.

Nadat ze naast Slattery – een voormalig inspecteur van Scotland Yard – was gaan zitten glimlachte Bree naar de andere vrouwen aan tafel, die ze nog nooit eerder had ontmoet.

Elena Martin stelde de andere vrouw van in de veertig voor als Patricia Nolan.

‘Mevrouw Nolan is advocaat bij Pegasus International,’ zei Martin. ‘Ken je dat bedrijf?’

Bree schudde haar hoofd.

Nolan glimlachte. ‘Dat verbaast me niets. We zijn een beleggingsfonds dat er waarde aan hecht om op de achtergrond te blijven. We zijn gevestigd in Delaware, met kantoren op Wall Street en in Parijs.’

‘Ik heb hun verteld dat je vloeiend Frans met een Caraïbisch accent spreekt,’ zei de directeur van Bluestone.

Bree knikte. ‘Mijn moeder kwam uit Saint-Martin.’

‘Ik heb hun ook verteld dat je een van onze toprechercheurs bent, en ze wilden je graag persoonlijk ontmoeten.’

‘Ik ben zeer vereerd, en ik waardeer het vertrouwen dat je in me stelt, Elena,’ zei Bree. Nolan stelde haar voor aan de twee jongere vrouwen, en Bree strekte haar arm over de tafel uit om hun de hand te schudden.

Toen Bree weer achterover ging zitten wierp ze een zijdelingse blik op Slattery en bespeurde enige norsheid op zijn gezicht. Hij beschouwde zichzelf waarschijnlijk ook als een van Bluestones toprechercheurs. Bree vroeg zich even af waarom hij deze opdracht niet kreeg, een gedachte die ze snel terzijde schoof. Ze glimlachte de cliënten toe. ‘Waarmee kan ik jullie van dienst zijn?’

‘U kunt ons helpen onze verschrikkelijke CEO weg te krijgen,’ zei Anna Tuttle, een aantrekkelijke jonge vrouw met zandkleurig blond haar in een blauw maatkostuum.

‘Of, beter nog, ervoor zorgen dat Philippe de bak indraait, en dan hoop ik dat ze hem daar goed te grazen zullen nemen,’ zei Cassie Dane met een lijzig zuidelijk accent. Ze was een mollige roodharige jongedame met een porseleinkleurige huid en helgroene ogen.

‘Laat me u eerst iets uitleggen, mevrouw Stone,’ zei de bedrijfsjurist. ‘Ik ben hier op verzoek van de raad van bestuur van Pegasus om te bepalen of onze oprichter, CEO en voorzitter Philippe Abelmar schuldig is aan seksuele intimidatie en...’

‘Dat is hij zeker,’ onderbrak Anna Tuttle haar.

‘...een serieverkrachter is...’ vervolgde Nolan.

‘En dat is hij ook,’ zei Cassie Dane met rode wangen.

‘...en mogelijk ook een geldverduisteraar,’ besloot de advocaat.

Tuttle keek vol walging en knikte Bree toe. ‘We waarderen het dat mevrouw Nolan hier is, echt, maar u moet wel begrijpen dat de geruchten over seksuele intimidatie al een eeuwigheid om Philippe heen hangen. En toch was het pas toen er verdenkingen over verdwenen geld rezen dat de raad van bestuur van Pegasus besloot om een rechercheur in te huren.’

Nolans kaaklijn verhardde. ‘Philippe Abelmar is een machtige en charismatische man, en Frankrijk is een ander land met andere morele standaarden dan de onze. Maar ik moet toegeven dat hij ondanks zijn ongepaste gedrag de raad van bestuur naar zijn hand kon zetten, tot het moment aanbrak dat er mogelijke bewijzen opdoken dat hij een bedrag van vierhonderd miljoen dollar zou hebben weggesluisd.’

‘Vierhonderd miljoen?’ zei Bree, die haar wenkbrauwen optrok.

‘Zie je?’ zei Tuttle tegen Dane. ‘Dat is het enige wat iedereen iets kan schelen.’

De *southern belle* streek een weerbarstige lok van haar rode haar naar achteren en haalde haar schouders op. ‘Het kan me eigenlijk geen donder schelen wat hem uiteindelijk naar de schandpaal zal leiden, Anna. Ik wil alleen maar zijn ballen in een bankschroef zien. En dat hij publiekelijk vernederd zal worden, nu we er toch mee bezig zijn.’

Slattery huiverde toen hij de woorden ‘ballen in een bankschroef’ hoorde voordat hij zijn keel schraapte en de advocaat van Pegasus aankeek. ‘Mijn specialiteiten bij Scotland Yard waren witteboordencriminaliteit en forensische accountancy. Ik zou de geldstromen in Manhattan en Londen kunnen volgen.’

‘Na Parijs heb ik in Londen gewerkt,’ zei Tuttle.

‘We hebben allemaal na Parijs in Londen gewerkt, schat,’ reageerde Cassie Dane.